

SPORT, RÁDIÓ, HIT

NOVOTNY ZOLTÁN

sportriporterrel

beszélget

Boda Zsuzsa

BUDAPEST, 2020

Írta és szerkesztette
BODA ZSUZSA

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Boda Zsuzsa, 2020

© Luther Kiadó, 2020

Címlapfotó © Kiss Tamás, 2020

Ajánlás helyett

A Novotny Zoltán nagy ívű életművét átfogó interjúkötet nem szorul különösebb ajánlásra. Aki nem ismeri megnyerő hangját és személyiségét, az bizony igencsak szegény ember. De úgy hiszem, kevesen akadnak ilyen hátrányos helyzetűek hazánkban.

Én is, mint lelkes focidrukker, már iskoláskoromban, a hatvanas években szinte ittam minden szavát. De arra még gondolni sem mertem volna, hogy egyszer majd kollégák is leszünk. No, nem sportesemények közvetítőállásában, hanem egy olyan helyszínen, ahol ugyancsak fontos események történnek, és döntő győzelmekről tudósíthatunk. Ez az „aréna” a Deák téri evangélikus templomcsarnok, ahol aktív püspöki szolgálatom másfél évtizede alatt (2003–2018) rendszeresen együtt szolgáltunk a vasárnapi istentiszteleteken. Ő az olvasópulttól hirdette az ígét az adott ünnepre kijelölt bibliai szakaszokkal, én pedig a szószékről prédikáltam.

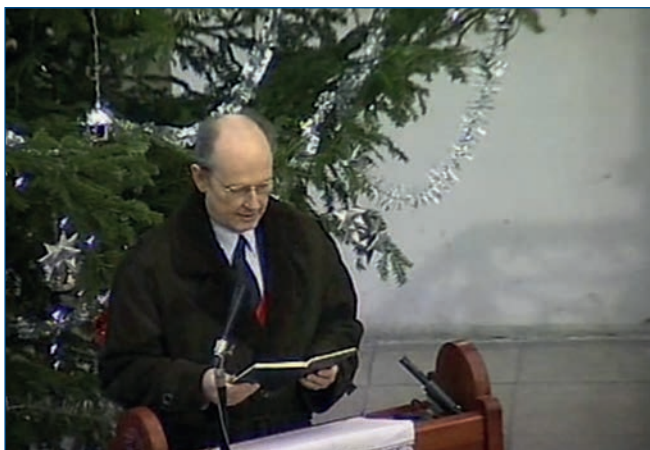
Amint az interjúból is kitűnik, hosszú évek óta ő szervezi meg ezt a fontos laikusszolgálatot, ami arra figyelmeztet, hogy az evangélium, az örömhír továbbadása nem csak a hivatásos lelkészek joga és kötelessége. Püspökként többnyire nekem adtak a nagyünnepi istentiszteletek, amelyeket időnként a rádió és a televízió is közvetített. Ilyenkor mindig jó érzés volt, ha Zoltánnal együtt szolgálhattam. Biztonságot adott, hogy egy vérprofi rádióssal párban „koncelebrálhatok”, akinek nyugalmat árasztó hangja elűzte a mikrofon- és kameradrukkot...

A beszélgetésből azt is megtudhatjuk, hogy Zoltán pályaválasztásakor – többek között – a teológia is felvetődött, míg végül a rádió, illetve a sport mellett döntött. De mindig hűséges maradt az istenhithez és -szolgálathoz. Igazi teológiai telitalálat, amikor a beszélgetés vége felé arról vall, hogy legkedvesebb ünnepe a pünkösöd. A Szentlélek kiáradása, „mert a Szentlélek a Szentháromságnak azon tagja, amelyik leginkább hat az emberre” – ahogy frappánsan megfogalmazza. Pünkösöd a kommunikáció ünnepe, amikor végre helyreállhat az egészséges kapcsolat, a megértés, a párbeszéd Isten és ember, ember és ember között.

Novotny Zoltán egész munkássága ezt a gyógyító folyamatot segíti és szolgálja. Az interjúkötet mindezt

lebilincselő színességgel tárja elénk. Köszönet ezért Boda Zsuzsának is, aki kérdéseivel remekül segítette, hogy az olvasók megismerjék egy Istentől megáldott élet sokunkat gazdagító kincseit.

Cáncs Péter
nyugalmazott evangélikus püspök

Előszó

Több évtizednyi ismeretség, kollegiális viszony, sőt barátság tudatában nehéz lenne távolságtartó tárgyilagossággal beszélni Novotny Zoliról. Hiszen a segítő-készsége biztosságot adó mankó volt első tétova szakmai lépéseim során. Aztán megannyi esztendő alatt egyre inkább módomb volt látni azt az igényességet, alaposágot, amelynek birtokában valóságos etalon lett a szakmában. Ismerve családi hátterét, nem lehetett kétséges számomra, hogy istenhívő ember. De ha nem így lett volna, akkor is nehéz lett volna elvitatni mindenkori humánumát, jóindulatát.

Bárki számára példaértékű lehetne a felkészülése egy-egy feladatra. Ez a felkészülés pedig nem az esemény, a közvetítés előtti egy-két nap vagy óra eredménye volt. A felkészülésének fedezete az évtizedek alatt megszerzett, messze átlagon felüli általános műveltsége volt. Volt például egy műsorsorozata Budapestről. Ez pedig olyan tárgyismeretről, történelmi

áttekintőkészségről tanúskodott, amely jóval több egy amatőr helytörténész munkájánál.

Azt hiszem, a mi szűkebb értelemben vett szakmánk sikerességének fedezetét a mindenkori sportolói teljesítmények adják. Ha nincs diadal, a szakmailag legjobban megoldott közvetítés is felejtethető. Zoli azonban erre is rácáfolt. A diósgyőri Szűcs Lajos olimpiai ezüstérmének közvetítése Münchenből egészen lenyűgöző teljesítmény volt. Pedig ha leegyszerűsíttem, a látvány nagyjából ennyiben összegezhető: kijön egy ember a dobogóra, odalép a súlyzóhoz, megragadja, felemeli (vagy kilöki) a feje fölé, másodpercnyi ideig megtartja, majd leteszi. De Novotny közvetítése egy hangjátékkal felért.

Volt a Ferencvárosnak egy kupamérkőzése talán Bilbaóban. Nem esett gól, ami önmagában nehezíti a közvetítő riporter dolgát, hiszen nincs mód sem a túláradozóra, sem a kesergésre. Az a közvetítés mégis lebilincselő volt. Minden megszerzett vagy éppen eladott labdáért folytatott küzdelmet láttatott. Ott volt a hallgató a bilbaói pályán. Aki hallotta, aligha felejt.

Ha mostanság egy fiatal sportriporter azt kérdezné tőlem, „hogyan fejlődhetnék, mit kell még tanulnom?”, akkor azt tanácsolnám: „Hallgass sokat Novotnyt!”

Vass István Zoltán
sportriporter

AZ ELSŐ LÉPÉSEK

„Az utakat sokáig nem érti meg az ember.
Csak lépdél az utakon, és másra gondol.
Néha széles az egyik út, aszfaltos, néha
rögös, barázdás, meredek.”

/ Márai Sándor

Hatvanas évek

Ha fellapozzuk a *Nemzeti Sport* című lap 1940. május 19-ről szóló tudósításait, láthatjuk, hogy a sportesemények sorában a főcímszalagot a magyar–román barátságos futballmérkőzés vitte el. A magyar válogatott hazai pályán, húszezres nézősereg előtt 2 : 0-ra nyert. Az ön futbalszerető édesapjának az a májusi vasárnap kétszeresen is ünnep lehetett: kisleány született, ráadásul győzött a nemzeti csapat.

Édesapámnak is volt jegye a mérkőzésre, és a családi fáma szerint kicsit bosszankodott is, hogy ennek a gyereknek is ilyenkor kell születnie, amikor neki meccsre kellene mennie... A futbalszeretetet egyébként főleg ő nevelte belém. Még egészen kicsi voltam, amikor egy vasárnap délelőtt édesanyám szép ruhába öltöztetett, és azt mondta apámnak, hogy vigyen el sétálni, amíg ő elkészíti az ebédet.